

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

DŽIAUGSMINGŲ ŠVENTŲ KALĖDŲ, MIELIEJI PARAPIJIEČIAI

Niekas nėra atnešęs džiugesnės žinios pasauliui, kaip tą naujieną, kurią paskelbė Viešpaties angelas Betliejaus piemenėliams pirmųjų Kalėdų naktį: „Nebijokite! Štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, kuris bus visai tautai. Šiandien Dovydo mieste jums gimė Išganytojas. Jis yra Viešpats Mesijas“ (Lk 2,11). Visos žmonijos, visų tautų, visų valstybių, visų šeimų, visų žmonių Gelbėtojas ir Išganytojas, kuris visus išlaisvins iš nuodėmės vergijos, kuris sugrąžins prarastasias į dangų teises, kuris padarys žmones dieviškosios prigimties dalininkais ir amžinosios laimės paveldėtojais. Jis pakeis Žemės veidą, atnešdamas naują išsakyamą – mylėti net savo priešus. Jis savo mokslu pakeis žmonių socialinius santykius, paskelbdamas laisvės, lygybės, brolybės tiesas. Jis darbą padarys žmogaus garbės dalyku. Jis vergams, vaikams ir moterims grąžins pilnutines žmogaus teises, nes visi yra vieno Dangiškojo Tėvo vaikai.

Kristaus gimimas žemėje yra pati didžioji ir svarbiausioji valanda žmonijos gyvenime. Dievas priima žmogišką prigimtį, apsigyvena žmonių tarpe, kad mes taptume geresni, kilnesni, šventesni, kad mes taptume sudievinai jau čia žemėje, o begalinėje amžinybėje būtume dieviškojo džiaugsmo dalininkais.

Kūčių vakarienės metu, prie bendro stalo lauždami meilės kalėdaitį, atleidome vieni kitiems padarytas skriaudas ir nuoširdžiai pasiryžome vieni kitų nekriausti, rūpestingiau atlikti savo šeimynines, visuomenines, pilietines ir religines pareigas, rodyti ateityje daugiau meilės Dievui ir žmonėms.

Papiežius Benediktas XVI Kiolno jaunimo kongrese ragino nuolat ateiti pagarbinti Jėzų, kaip padarė iš tolimų kraštų atvykę trys karaliai. Todėl ir mes nebūkime vien didžiųjų švenčių katalikai, bet kas sekmadienį ar per privalomas šventes apsilankykime bažnyčioje arba užeikime ten ir šokiadieniais susikaupimo valandėlei, trumpai esančios tabernakulyje Eucharistijos adoracijai.

Sveikindamas šv. Kalėdų proga, geriausius linkėjimus noriu išreikšti Kalėdų dienos Mišių maldos žodžiais: „Suteik mums, meldžiantiems Tave, Visagalis Dieve, kad mes, naujos tavo įsikūnijusio Žodžio šviesos apšviesti, savo darbuose tai pareikštume, kas per tikėjimą šviečia mūsų prote!“

Laimingų Naujųjų 2006-ųjų Metų!

Vyskupas R. Krikščiūnas

Parapijos klebonas ir kunigai

KALĖDŲ RYTA

Su Kalėdomis ateina daugiau šviesos, daugiau džiaugsmo, daugiau meilės. Ankstyvo Kalėdų rytmečio tyla ir ramybė nejučiomis kalba apie didžiausią Visatos stebuklą – Meilę, užliejusią mūsų pasaulį dangiškojo Kūdikio gimimu.

Kur yra meilė? Meilė yra širdyje ir be jos nėra nieko. Meilė lyg paslėptas nuo akių gėlės pumpuras, kuris atėjus metui virs žiedu ir nušvies viską aplinkui. Tačiau meilės žiedą pražydyti savo širdyje galime tik mes patys ir mes patys turime leisti meilei pakeisti visą mūsų gyvenimą. Meilė žaižaruoja. Ji kupina energijos. Tai iš tiesų Dievo jėga. Tyriausia meilės išraiška – tikras brangakmenis, kurio niekada nereikia slėpti nuo žmonių, priešingai - jį visiems turime rodyti. Tačiau pirmiausia meilę reikia išlaisvinti ir tik mes patys turime raktą nuo savo širdies.

Dievo dovana žmogui – Jo meilė, kurios Jis tiek daug išlieja Kalėdų rytą, užtvindydamas ją Visatą. Kaip gali nors vienas iš mūsų nususukti nuo tos meilės ir toliau akiai stumtis siauru takeliu, kuriuo eina daugelis? Juk tada mes panašūs į mašinas, mėginančias naktį važiuoti be žibintų. Kaipgi galime judėti, jei vos įžiūrime kelią? Atverkime savo širdis ir išvysime šviesą. Eikime iš tamsos, temdančios

mūsų akis, nes Dievas mūsų laukia DABAR. Tegul Dievo meilė liejasi per mus, kad mes kiekvienas taptume meilės ir šviesos švyturiu.

Kodėl Kalėdų rytas visada toks tylus? Tyla – bendravimo meno su Dievu pradžia. Pabūkime kelias minutes tyloje ir bandykime įsiklausti į Dievo balsą. Galbūt fiziškai nieko neišgirsimė, tačiau suprasime, ką Dievas sako net negirdint Jo balso: ateis mintys – šviesos, tyros, gražios, džiugios, geros, dieviškos...

Tegul Kalėdų rytą mūsų gyvenimą užpildo meilė. Meilė gimsta, kai atsiveria širdis. Kaip atverti širdį visiems laikams? Stabtelėkime, susimąstykime apie Viešpaties šlovę. Kalbėkime su Viešpačiu, kreipkimės į Jį. Jis visuomet šalia, tik laukia, kad Jį pašauktume. Jis viską žino, viską mato, viską jaučia, tačiau Jam iš mūsų tereikia tik vieno – mūsų meilės, nes tik šiuo keliu Jis gali sugrąžinti mus į Dangaus karalystę netgi šią praeinančią akimirka...

Adolfa Daukšienė

KALĖDOS – AR TAI TIK DOVANŲ METAS?

Prieš keletą savačių su mūsų klebonu dekanu kunigu Vytautu Grigaravičiumi kalbėjosi laikraščio „Kraitė“ korespondentė Lina Uksienė. Manome, kad šis dialogas bus įdomus mūsų skaitytojams.

Kokią prasmę turi dovanų dovanojimas?

Apskritai dovaną žmogui visada malonu gauti, ypač jei tai daroma iš širdies, be išskaičiavimo, be jokių išpareigojimų. Todėl dovana neturėtų būti brangi, tai turėtų būti maloni smulkmena, geriausiai savo rankų darbo, ypač jei dovanoja vaikai.

Šv. Kalėdos yra ypatinga šventė krikščioniui. Tai šviesos pergalė prieš tamsą, tai kūdikėlio Jėzaus gimimas kiekvienoje širdyje, tai džiaugsmo, meilės šventė, nes gimęs Kristus – meilės Karalius atneša taiką, ramybę, viltį gražesniai, geresniai gyvenimui. Ir šį džiaugsmą, be abejo, nuskaidrina kuklios malonios dovanėlės.

Koks duodančio ir gaunančio santykis?

Jis gali būti įvairus. Tai rūpestingai paruoštos mamos, tėčio, senelių dovanos vaikams, vaikų rankų darbo dovanėlės suaugusiems. Ta proga pasiturtiems žmonėms nereikėtų pamiršti vaikų, senelių namų, invalidų, apleistų šeimų. Viena

mokytoja yra pasakojusi, kad net sovietiniais laikais su savo auklėtiniais prieš šventes (šv. Kalėdas, ypač šv. Velykas) aplankydavo vaikų namus su gausiomis dovanomis. Jos auklėtiniais paliko neišdildomą įspūdį.

Svarbiausia dovanojant nereikia sureikšminti dovanos vertės. Dovanoti ir priimti dovaną, kokia ji bebūtų, reikia nuoširdžiai, šiltai, džiaugsmingai.

Ar ne per daug sureikšminama materialioji dovanų pusė?

Taip. Šiais laikais ypač didelis dėmesys skiriamas būtent materialinėms vertybėms. Šeimos lenktyniauja, kas brangesnę dovaną padovanos savo vaikui, artimui. Tai labai mane, kaip dvasininką, liūdina. Ar galima brangiomis dovanomis nupirkti meilę, ištikimybę, tarpusavio supratimą ir pagarbą? Apie tai turėtų pamąstyti kiekviena šeima.

Galbūt dovanų ieškojimas, pirkimas prieš šv. Kalėdas tampa pirmaeilium dalyku ir tikroji šios šventės prasmė nustumiama į šalį?

Ir vėl Jūs teisi. Didelė dalis, ypač pasiturinčių šeimų, būtent šią šventę tiesiogiai taip ir supranta: paruošti daug maisto, gausiai nukloti stalą gardžiais valgiais, pripirkti brangių dovanų. Vargu, ar jie susimąsto, kad per šv. Kalėdas įvyks stebuklas, kuriam turim atverti sielos duris. Ir kad „...praeinaš Jėzus iš

mukelta į 2 psl.

atkelta iš 1 psl.

Nazareto“ (Lk 18,37) nepraeitų pro šalį, užteitų pro jas, sielos turi būti tam pasiruošusios, tyros, apsilavusios nuo kasdienės nuodėmės naštos. Būtent tam turėtų ruošti kiekvienas tikintysis, būtent čia slypi šv. Kalėdų laukimo esmė.

Ką Jūs patartumėte, palinkėtumėte šeimoms, kurios neišgali savo vaikams, artimiesiems nupirkti kalėdinių dovanėlių?

Meilės, šilumos, nuoširdžios šypsenos, rankos paspaudimo ir vilties, kad kūdikėlis Jėzus tikrai juos aplankys ir tyliai, atsisėdęs kamputyje, kartu džiaugsis jų tarpusavio meile.

Kaip jums atrodo, kada reikėtų vaikams kalbėti apie tikrąją šv. Kalėdų prasmę?

Apie tai pradėti kalbėti reikia jau nuo tada, kai vaikas ištaria pirmuosius žodžius, pradeda stebėti aplinkinį pasaulį. Vaikai nepaprastai imlūs ir nuovokūs. Tegul tai iš pradžių jiems bus graži pasaka apie kasmet į pasaulį ateinantį kūdikėlį Jėzų, kuris neša pirmiausia jūsų šeimai, vėliau visiems pažįstamiems, miestui, tėvynei, pasauliui gerąją Naujieną apie Amžinąjį gyvenimą, kurį pelnys tik tie, kurie tuo tikės ir dorai gyvens.

Sekmadienio katechezė

KETVIRTASIS ĮSAKYMAS: GERBK SAVO TĖVĄ IR MOTINĄ

Žmogus negali gyventi be meilės. Žmogus lieka sau nesuprantama būtybe, jo gyvenimas netenka prasmės, jeigu jam neapsireiškia Meilė, jeigu jis nesusitinka su Meile, jeigu jo neapima Meilė, kokių nors būdu tapdama sava, jeigu gyvai nebendruoja su ja.

(Jonas Paulius II. Redemptoris hominis, 10)

Ketvirtasis įsakymas nurodo meilės tvarką ir privalomas pareigas. Dievas nori, kad po Jo gerbtume savo tėvus, kuriems turime būti dėkingi už gyvybę ir kurie mums perteikė tikėjimą Dievu. Įsakymą pratešia kiti įsakymai, liečiantys atskirai pagarbą gyvybei, santuokai, žemiškosioms gėrybėms, žodžiui. Ketvirtasis įsakymas yra vienas iš socialinio Bažnyčios mokyimo pagrindų.

Ketvirtasis įsakymas tiesiogiai kreipiasi į vaikus, apibrėždamas jų santykius su tėvu ir motina. Išplėstine prasme šis įsakymas apima pareigas visų, kurie tik turi valdžios kitiems žmonėms. Besilaikančių ketvirtojo įsakymo laukia atlygis: „Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai gyventumei krašte, kurį Viešpats, tavo Dievas, tau skiria“ (Iš 20,12; Įst 5,16).

Sukurdamas vyrą ir moterį, Dievas įsteigė žmonių šeimą ir nustatė pagrindinę jos sandarą. Jos narių orumas yra vienodas. Šeima yra pirminė visuomeninio gyvenimo ląstelė. Tai yra natūrali bendruomenė, kurioje vyras ir moteris yra pašaukti vienas kitam iš meilės atiduoti save ir padovanoti gyvybę. Šeima yra bendruomenė, kurioje nuo vaikystės pradedama gerbti moralines vertybes, garbinti Dievą ir tinkamai naudotis laisve. Šeimos gyvenimas įveda į visuomenės gyvenimą. Šeima privalo taip gyventi, kad jos nariai mokėtų rūpintis ir padėti jauniems bei seniems, ligoniams arba negalios ištiestiems žmonėms bei vargšams.

Kiekvienas iš mūsų pamažu užaugame ir subręstame tiek, kad galėtume imtis atsakomybės už savo veiksmus, už savo ir kitų gyvenimą. Ketvirtasis įsakymas liepia gerbti žmones, kurie savo vaikams padovanojo gyvybę, o meile ir darbu leido jiems augti meile, išmintimi ir malone. Vaikų meilė tėvams turi pasireikšti klusnumu, meile, pagarpa. Šis įsakymas primena jau suaugusiems vaikams jų pareigas tėvams: kiek galėdami jie privalo materialiai ir moraliai padėti tėvams atėjus senatvei, ligos, vienvėsvės bei vargo metu.

Tešiame pokalbių ciklą „Pažink save“

X. KAIP TAPTI LAISVAM?

Savo gyvenimo tuštumą bandai užpildyti žmonėmis ir nepajunti, kaip pradėdi jiems vergauti, kai stengiesi atitikti kitų lūkesčius, įteikti jiems į rankas prievartos vadeles ir griauti savyje glūdintį gebėjimą mylėti, nes neleidi sau elgtis su kitais taip, kaip jiems leidi elgtis su savimi. Jei tave veikia kitų nuomonė, tampi irzlus. Taip pat mus apsvaigina kitų nuomonė apie mus. Kad taptum laisvas, žinok, kad tai, kas kalbama apie tave šiuo metu, daugiau byloja apie kalbantįjį, jo dabartinę nuotaiką, dvasinę būseną, intelekto lygį. Neskubėk džiaugtis komplimentu, nes tuoj tapsi nuo jo priklausomas. Tu esi nei puikus, nei bjaurus. Tu esi tu.

Kaip išlikti savimi? Reikia daug valandų kantriai ir atkakliai stebėti bei tyrinėti save kituose, kol tikrai suprasi, kad gražus atspindys kitų suvokimo veidrodyje teduoda akimirkos susijaudinimą, tačiau atima saugumą ir laisvę bei atneša nuolatinę kančią.

Tą pačią akimirką, kai atsiranda tarpusavio kontrolė, įsižiebta prievarta ar konfliktas, meilė miršta. Prisimink, kad rožė skleidžia aromata, medis apgaubia pavėsiu, žibintas nušviečia kelią, teikdami tik tai, ką jie gali suteikti, ir palieka tave laisvą ir nesusaistytą. Vien prievartos ar kontrolės pajautimas privers ją sutrupėti. Tą pačią akimirką tavyje užgims laisvė, o laisvė – tai tik kitas meilės vardas. Tada nebesidrovėsi bendrauti su visuomenės atstumtaisiais ir nebegalvosi, ką apie tave pasakys.

„Kodėl jūsų Mokytojas valgo su muitininkais ir nusidėjėliais?“ (Mt 9, 11).

Parapijos gyvenimo atspindžiai

KANDIDATAI Į PASTORACINĘ TARYBĄ 2006 – 2009 m. KADENCIJAI

1. Gina Butkuvienė	6. Valentinas Kabašinskas	11. Ses. Irena Romaškaitė	16. Ses. Birutė Matusevičiūtė
2. Rimantas Butkus	7. Paulius Martinaitis	12. Marija Gutauskienė	17. Dalė Starkutė
3. Audronė Vitkauskienė	8. Janina Liaugaudienė	13. Karolina Kolyčiūtė	18. Virginija Juodpusienė
4. Monika Jakubauskienė	9. Valdas Azaravičius	14. Loreta Kudarienė	
5. Birutė Vasylienė	10. Vytėnis Mikalauskas	15. Algita Kulbokaitė	

miestui, tėvynei, pasauliui gerąją Naujieną apie Amžinąjį gyvenimą, kurį pelnys tik tie, kurie tuo tikės ir dorai gyvens.

Jei jūs pratinatėte vaikus prie brangių dovanų, suprantama, metams bėgant, jų apetitas didės. Tačiau jei mokysite juos vertinti labiau dvasines vertybes nei materialiąsias, jokios reklamos, joks bendravimas su turtingų šeimų vaikais neužgoš noro tobulėti, ieškoti dvasinio peno. Ir šito juos galite išmokyti tik savo asmeniniu pavyzdžiu. Pažįstu ne vieną pasiturinčią šeimą, kurioje didelis dėmesys skiriamas tarpusavio šiltam bendravimui, nuolankiam patamavimui seneliams. Vaikai mokomi meilės ir užuojautos silpniesiems, atstumtiems. Kas vakarą visa šeima bendroje maldoje pagarbina Dievą, padėkoja už Jo suteiktas malones. Kiekvieną sekmadienį matau šias šeimas bažnyčioje.

Baigdamas norėčiau visoms jūsų laikraščio skaitytojoms palinkėti Dievo malonių jų šeimoms, pasiryžimo dvasiškai tobulėti. Tegul Ateinančiojo šviesa nuskaidrins kiekvieno lietuviuo sielą, įžiebs meilės liepsną kiekvieno širdyje ir tai teiks vilties, kad Kalėdų naktį gimęs kūdikėlis Jėzus pasibels į daugelio namų duris ...

padėti tėvams atėjus senatvei, ligos, vienvėsvės bei vargo metu.

Šis įsakymas apima ir tėvų pareigas. Tėvai yra atsakingi už vaikų dorinį ugdymą. Tėvai į savo vaikus privalo žiūrėti kaip į Dievo vaikus ir gerbti juos kaip žmones. Jie turi taip auklėti savo vaikus, kad jie laikytųsi Dievo Įstatymo, ir patys turi rodyti pavyzdį. Santuokos sakramento malone tėvai yra gavę pareigą ir privilegiją evangelizuoti savo vaikus. Ugdyti vaikų tikėjimą tėvai turi pradėti nuo ankstyvos vaikystės. Tėvų užduotis yra išmokyti savo vaikus melstis ir jiems atskleisti jų, kaip Dievo vaikų, pašaukimą.

Viena iš labai svarbių priežasčių, dėl kurios tėvai apleidžia savo vaikus, nesirūpina jais, dėl kurios vaikai yra neklusnūs, šiurkštūs, žiaurūs savo tėvams – tai nusigręžimas nuo Dievo, Dekalogo nesilaikymas, Dievo meilės žodžių neklusymas.

Ketvirtasis įsakymas taip pat liepia mums gerbti visus žmones, kurie mūsų labai yra gavę iš Dievo valdžią visuomenėje. Įsakymas nurodo pareigas tiek valdančių žmonių, tiek ir tų, kurių gerovei valdžia skirta. Kas valdo, privalo tai daryti tamaudamas ir su meile. Valdymu siekiama parodyti teisingą vertybių hierarchiją, kad visiems būtų lengviau naudotis laisve ir atsakomybe. Politinės valdžios pareiga yra gerbti pagrindines žmogaus teises. Ji turi laikytis žmoniško teisingumo ir gerbti visų žmonių teises. Piliečių pareiga yra mylėti savo tėvynę ir jai tarnauti didinant visuomenės gerovę. Piliečių sąžinės pareiga yra nesilaikyti valstybės potvarkių, jeigu jų nurodymai prieštarauja dorinei tvarkai: „Dievo reikia klausyti labiau negu žmonių“ (Apd 5,29). Ir, be abejo, laikytis Jo mums paliktų įsakymų.

Klebonas dekanas Vytautas Grigaravičius

Gina Butkuvienė, gydytoja, Pastoracinės tarybos narė nuo 2002 m.: **Stengsiusi gydyti ne tik fizines negalias, net ir sielas.**

Rimantas Butkus: **Rūpinsiuos Gyvosios Bažnyčios statyba.**

Janina Liaugaudienė: **Būti uoliiu kataliku, išpažinti tikėjimo tiesas – kiekvieno tikinčiojo pareiga. Jau 30 metų dalyvauju Bažnyčios sumos chore, esu seniūnė, taip pat buvau Pastoracinės tarybos narė. Jei manimi pasitikės bendruomenė, žadu ir toliau dalyvauti bažnyčios gyvenime, jei būsiu reikalinga.**

Algita Kulokaitė, VDU Religijos mokslų studentė: **Norėčiau, kad išgirstų ne tik mano nuomonę, bet ir daugelio mano bendraminčių iš jaunimo tarpo. Esu pasiruošusi padėti organizuoti parapijos renginius ir Taize pamaldas.**

Karolina Kolyčiūtė, VDU psichologijos studentė: **Įsijungdama į Pastoracinės tarybos veiklą, tikiuosi pažinti parapijos gyvenimą. Atiduosiu Jums savo laiką, jėgas ir nuoširdumą.**

Virginija Juodpusienė, Žaliakalnio pradinės mokyklos tikybos mokytoja.

Marija Gatauskienė, vyr. finansininkė, BAA narė, KTU studentė: **Įsijungdama į Pastoracinės tarybos veiklą, tikiuosi pažinti parapijos gyvenimą, paskirtas pareigas pagal galimybes atlikti sąžiningai ir nuoširdžiai.**

Dalė Starkutė, parapijos laikraščio „Prisikėlimas“ redakcijos narė: **Didžiausias noras, kad kuo daugiau parapijiečių įsijungtų į mūsų bendruomenės veiklą, o laikraštėlyje dalytųsi savo džiaugsmiais ir rūpesčiais.**

Paulius Martinaitis, J.Urbšio vid. mokyklos direktorius: **Parapija panaši į mokyklą savo bendruomeniniu gyvenimu, kurio brandai noriu skirti savo patyrimą, žinias, jėgas.**

Loreta Kudarienė, Kauno Kartų namų direktorės pavaduotoja, Kauno m. savivaldybės tarybos narė: **Visas savo žinias, darbinę bei gyvenimo patirtį norėčiau skirti parapijos bendruomenės veiklai.**

Birutė Vasylienė, „Saulės“ gimnazijos matematikos mokytoja: **Nuo 2002 m. esu Pastoracinės tarybos narė, Carito vedėja. Nuoširdžiai su noru atlieku visas man pavestas pareigas.**

Valentinas Kabašinskas, gydytojas: **Tikinčios parapijos šeimos stiprina Tėvynę.**

Audronė Vitkauskienė, gydytoja: **Gyvenimas – kova su likimu ir nusilenkimas.**

Ses. Irena Romaškaitė (Švč. M. Marijos nuliūdusiųjų paguodos seserų kongregacija): **Esu katechetė. Noriu prisidėti savo patirtimi ir pasiūlymais, kaip vaikams, jaunimui ir suaugusiems įsijungti į bendruomenės parapijos gyvenimą.**

Ses. Birutė Matusėvičiūtė (Švč. Jėzaus Širdies mažųjų tarmaičių kongregacija).

Valdas Azaravičius, inžinierius energetikas: **Mielai prisidėsiu savo žiniomis ir darbu prie Bažnyčios energetinių bei kitų ūkinių reikalų. Turiu Dievo dovaną – gerą balsą, todėl dalyvausiu Bažnyčios chore, garbinsiu Viešpatį ne tik malda, bet ir giesme.**

Vytenis Mikalauskas, gydytojas.

Laimutis Bagdžius, „Finansininkas“ direktorius.

Monika Jaklubauskienė, mokytoja.

PASKUTINĖ ŽODŲ TARS GĖRIS

Kryžkelė... Kaip nejauku atsидurti kryžkelėje, kurioje nėra kelio ženklų. Pasimeti, imi dairytis, ar neateina koks žmogus, kurio galėtum pasiklausti kelio.

Bažnyčia yra kryžkelė, kur žmonės susitinka su Dievu. Dabar tau bus parodytas tikrasis kelias. Dabar nesvarbu, ar kelias, kuriuo eisi toliau bus tiesus, ar vingiuotas, lygus ar duobėtas – tikslą pasieksi, nes „AŠ ESU KELIAS“...

Ne kartą „XXI amžiaus“ puslapiuose gerbiama architektė p. A. Nistelienė labai profesionaliai išreiškė būgštavimus ir nuogastavimus bei pastabas dėl Paminklinėje Prisikėlimo bažnyčioje vykdomų ir atliekamų darbų. Gerai, kad Jums skauda širdį dėl tautos šventovės, kad pastebite didesnes ir mažesnes klaidas ir apie jas kalbate. Tačiau „kas iš jūsų be nuodėmės, tegul pirmas meta į ją akmenį“, – klausė Kristus įtūžisios minios, atvedusios pas Jį nusidėjėlę. Taigi ir šventovės projektuoja, stato bei dekoruoja nuodėmingi ir klystantys žmonės. Klaidų buvo, yra ir bus. Neklysta tas, kas nedirba. Gal ne taip svarbu, kiek centimetrų aukščiau galėjo būti pakeltas altorius ar „ištrauktas“ labiau iš presbiterijos. Gal ne taip svarbu, iš kurios pusės apšviestas kunigas: iš priekio, ar nugaros. Gal svarbiau, kiek Kristaus šviesos jis sugeba atskleisti skelbdamas Dievo žodį ir kiek tos šviesos bei gėrio mes kiekvienas išsinešame savo širdyje.

O tie kioskai?! Klausykla yra vieta, prie kurios langelio įvyksta daugiau stebuklų nei visose Lurdo maldynėse. Tik tokioje klausykloje gali normaliu balsu, ne pašnibždomis pabendrauti su kunigu. Kai pirmą kartą joje atlikau išpažintį, mano nuodėmės man pasirodė šimteriopai baisesnės, o atleidimo džiaugsmas leido suvokti, kad „Amžinoji meilė skirta tam, kas jos amžinai nevertas“ (O.Wilde). Klausykla būtinai reikia trejų durų, nes kunigas kalba pasisukęs į žmogų ir kūno padėties kaitaliojimas jį mažiau nuvargina.

Neliūdėkime taip pat dėl krikščionys akmens spalvos ar vaizdo pro koplyčios langą ir t.t. Anot Tomo Merton: „Liūdesys yra bausmė už nedėkingumą“. Artėjant pirmosioms šios šventovės konsekavimo metinėms geriau padėkokime Dievui ir žmonėms, kurių rankų ir širdžių šilumos dėka ši šventovė pagaliau atvėrė duris. Pasidžiaukime, kad ji yra gausiai lankoma tiek dėl jos grožio ir didingumo, tiek dėl joje nuoširdžiai ir kūrybingai tamaujančių kunigų bei pasauliečių. Ji jau tapo nauju kultūros ir Dievo šviesos židiniu Kauno mieste. Ir paskutinį žodį tars gėris, kurio visi čia randame daug, pasisemiame pilnas riešučias ramybės ir džiaugsmo, o svarbiausia savo mažytėse širdyse išsinešame begalinį Dievą, kuris tikrai yra šioje šventovėje.

Adolfas Daukšienė

PIRMOJI ADORUOTOJA

Jėzus tarė: „Leiskite mažutėlius ir nedrauskit jiems ateiti pas mane, nes tokių yra Dangaus karalystė“ (Mt 19,14)

Prieš metus, 2004-ųjų gruodžio 26 d., antrąją šv. Kalėdų dieną, Kauno Paminklinėje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje vyko šios šventovės konsekacijos iškilinė.

Žmonių buvo pilnutėlė bažnyčia. Kairiosios navos priekyje tarp susirinkusiųjų atkreipiau dėmesį į du jaunus šventės dalyvius: mergaitę, glėbyje laikancią savo mylimą žaislą ir bemiuką. Arti jų nesimatė jokių suaugusių globėjų. Jie buvo orūs, rimti ir įdėmiai stebėjo visą iškilnių eigą. Rodos, norėjo pamatyti ir įsiminti kiekvieną smulkmeną. Savo ūgiu jie neužstojo reginio presbiterijoje nei Lietuvos Respublikos Prezidentui, nei kitiems žmonėms.

Eucharistijos šventimui ir konsekacijos iškilmei einant į pabaigą, atėjo metas pašventinti Švč. Sakramento koplytelę. Baigė tikintiesiems dalinti Komuniją, į koplytelę susirinko visi iškilmeje dalyvavę aukštieji dvasininkai. Jie tam skirtomis maldomis ir smilkalais pašventinę koplytelę, sugrįžo į presbiteriją prie jau konsekruoto altoriaus.

Koplytelė liko tuščia. Į ją – pirmoji ir vienintelė – atėjo toji mergaitė su žaislu ir ilgai klūpojo prieš tabernakulį. Kai žaislas, ištrūkęs iš jos glėbio, spindinčiomis grindimis nusirito tolyn, mažoji adoruotoja ramiai pakilo. Pasiėmė savo

nukelta į 4 psl.

atkelta iš 3 psl.

„pūkuotuką“ ir jį apglėbusi vėl atsiklaupė. Aš išdrįsau šį reginį nufotografuoti. Jau tada žinojau, kad kitoje pusėje užrašysiu: „Pirmoji adoruotoja ką tik pašventintoje Švč. Sakramento koplytėlėje. Kauno Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčia. 2004 12 26“.

Bet Jėzus bylojo: "Aš šlovinu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams". (Mt 11,25)

Ona Žemaitytė-Narkevičienė

SPAUDOS ATSTOVŲ APSILANKYMAS TAUTOS ŠVENTOVĖJE

Lapkričio 30 d. Paminklinėje Prisikėlimo bažnyčioje įvyko spaudos atstovų susitikimas su Kauno miesto meru A. Garbaravičiumi, arkivyskupu S. Tamkevičiumi, AB „YIT Kaustos“ generaliniu direktoriumi A. Butkumi ir Paminklinės Prisikėlimo bažnyčios klebonu dekanu kun. V. Grigaravičiumi.

Sugužėjo nemažas būrys žurnalistų, kurie norėjo plačiau sužinoti apie atliekamus, jau atliktus bei būsimus darbus Tautos šventovėje. Žurnalistų kalbintas dekanas klebonas V. Grigaravičius papasakojo apie nuveiktus darbus, ateinančių metų planus. Arkivyskupas S. Tamkevičius pasidalijo mintimis apie dailės kūrinių idėjų konkursą Kristaus Prisikėlimo bažnyčios vitražams, Kryžiaus kelio stotims ir sakralinės dailės kūriniui presbiterijos erdvėje. Pirmasis konkurso etapas rezultatų nedavė, nutarta laukti pasiūlymų antrajam etapui. Miesto mero A. Garbaravičiaus žurnalistai klausė, ar bus lėšų Paminklinės bažnyčios teritorijai sutvarkyti 2006 metais.

Po spaudos konferencijos buvo pristatytas brolių Putelių sukurtas dokumentinis filmas apie Prisikėlimo bažnyčią.

A. Narušienė

KONFERENCIJA TIKYBOS MOKYTOJAMS

Konferenciją pravedė kun. V. Gedvainis, šiuo metu apaštalavimo darbus vykdančias JAV.

Kam reikalingos tokios konferencijos, tokie pasibuvimai kartu? Prisiminkime evangeliją apie dešimt mergaičių, iš kurių penkios buvo paikosios – pasiėmė žibintus, bet pamiršo paimti atsargai alyvos, ir penkios gerosios, kurios alyva apsirūpino pakankamai.

Tokie pabendravimai papildo mūsų dvasinį indą. Galbūt skaitėte Br. Ferrero pasakojimą, kai Jėzus žengė į dangų ir jį pasitikęs arkangelas Gabriėlius paklausė apie mažus žiburėlius žemėje.

– Viešpatie, kas tie maži žiburėliai?

– Tai mano mokiniai. Įžengęs į dangų aš jiems atsiūsiu savo Dvasią, kad tie maži žiburėliai pavirstų tokia galinga liepsna, kuri apimtų visą pasaulį ir įžiebtų meilės ugnį kiekvienoje žmogaus širdyje!

– O ką darysi, Viešpatie, jei šis planas nepavyks? – suabejojo arkangelas.

– Bet kito plano aš neturiu... - švelniai jam atsakė Jėzus.

Tai gi jūs esate tarsi Jėzaus mokiniai, kurie duodate kitiems šviesą, keičiate pasaulį, atnaujinate žmogų, iš dalies jūsų rankose pasaulio likimas. Jūs esate Dievo plano dalis, jūs esate švieselės žemėje, jei sąžiningai, nuoširdžiai atliksite savo darbą ne dėl pinigų (žinoma, ir jų reikia), bet iš meilės žmogui.

Kas yra vaikas? Vaikai jums patikėti tėvų ir Bažnyčios. Vaikas – nebaigtas tapyti paveikslas, jūs – menininkai, kurie turite įdėti į jį gražesnių spalvų. Vaikas – nebaigta skulptūra, į kurią turite įrėžti geriausius charakterio bruožus, su kuriais jis keliaus per gyvenimą.

Jūsų pareiga išmokyti vaiką pažinti Dievą, įtikėti Jį. Vėl Br. Ferrero. Viename kaime užėjo didžiulė sausra. Kiekvieną savaitę darėsi vis karščiau. Kaimo klebonas surengė ypatingą maldos valandą aikštėje prie bažnyčios. Sugužėjo visi kaimo žmonės, daugelis atsinešė jų tikėjimą liudijančių daiktų – Šv. Raštą, kryželius, rožinius, o viena mergaitė atsinešė skėtį. Melstis – tai prašyti lietaus, tikėti – tai atsinešti skėtį.

Vaikai – galinga jėga, per juos tikybos mokytojas gali paveikti net šeimas. Dabartiniai 40–50 metų žmonės atitolę nuo Dievo, jie negirdi kunigo. Tačiau mokytojo žodžio paskatintas vaikas gali paveikti tėvus.

Tik vieno dalyko turime vengti – būti amatininkais. Kunigas, kuris dirba iš širdies, su meile, nors ir nėra gražus, nėra gabus, žmonės jį myli. Juos patraukia nuoširdumas, širdies šiluma. Taip ir mokytojas, ypač tikybos. Jei jis sausai išdėstys savo dalyką, į pamokas eis kaip į lažą, tai jo vaikai nemylės. Ir tada nesitikėkime teigiamų rezultatų. Tikybos mokytojai ir bažnyčioje turi būti kaip skambantis varpas, jis turi užburti, patraukti žmones. Jis turi būti matomas, visų pirma turi dalyvauti šv. Mišiose, eiti Sakramentų. Kaip dažnai mokytojas eis prie Komunijos, taip ir vaikai darys.

Vaikus ypač reikia mokyti nuoširdumo, nes pasaulis yra šaltas, susvetimėjęs. Per tai gimsta įvairios negerovės, dėl kurių kenčiame mes patys. Šiais laikais vaikai gėdijasi savo tikėjimo, nes jų tėvai gėdijasi. Dažnai būna, kad net kunigas gėdijasi tikėjimo, pratyli, nedrįsta kompanijoje apginti savo poziciją. Nebijokite, nesigėdinkite savo tikėjimo, tegul vaikai mato jūsų džiaugsmo kupinus veidus, kai kalbate apie Dievą. Ir jie darys tą patį. Eidami gulti peržengokite visas keturias puses – savo vaikus. Ar ne gražu būtų, jei kuris vaikas prieš miegą peržegnotų ir jus?

Dabar adventas ir jūs esate Jo šviesa, nuo kurios užsidega daug, daug žiburėlių. Visada atminkite tai ir jauskite atsakomybę už tai, ką jums pavedė Dievas.

Birutė Vasylienė

Parapijiečių kūrybos skyrelis

M. Grėbliūnienė

PAKELK AKIS...

Iš beprotybės pragaro ištrūkus
Prikelta Viešpaties, žmonių kančios,
Kvieti naujam prisikėlimui
Iš buvusios gamyklos – prie maldos.

Pakelk akis, girdi, varpai prabilo:
Viltis sugrįžo, meilės paliesta,
Bet ar suprasim, prisikelt norėsim,
Uždegti dangiška ugnim save?

Mes be tavęs, atplėšti vėjo lapai,
Pasaulio blaškomi, naikinami audros.
Tremti, kankinti ir belaisviais tapę
Sukurtos priepaudos naujos.

Ateisime nekviesti, nors gal išvarge,
Paliksime nuoskaudas visas.
Ramybę rasim, ašaroms išdžiūvus,
Ir Tavo, Viešpatie, mums ištiestas rankas.

Gal išsigando ir paniekint geidė,
Sugriovė grožį dieviškų namų
Juk mes pastatėm ir apgint norėjom
Dievo vienybę sielose žmonių.

SAUSIO MĖNESIO RENGINIAI

Data		Renginys		
3	A	19 val. DVASINIAI POKALBIAI BIBLIOTEKOJE (kiekvieną antradienį ir ketvirtadienį)	Katech. I. Romaškaitė	Parapijai
6	Pn	16 val. ŠV. RAŠTO SKAITYMO GRUPELĖS SUSIRINKIMAS (kiekvieną penktadienį)	Ses. L. Ilekytė / Jaunimo kab.	Jaunimui
8	S	12 val. (po sumos) VISUOTINIS PARAPIJOS BENDRUOMENĖS SUSIRINKIMAS	Klebonas V. Grigaravičius / Paminklinėje bažnyčioje	Parapijai ir visuomenėi
		15 val. DVASINĖS DISKUSIJOS IR GIESMIŲ REPETICIJĄ (kiekvieną sekmadienį)	Ses. L. Ilekytė / Jaunimo kab.	Parapijos jaunimui
9	P	18.30 val. TIKYBOS MOKYTOJŲ POSĖDIS	Tik. mok. A. Krunglevičiūtė / Paminklinėje bažnyčioje	Tikybos mokytojams
10	A	14 val. ROŽINIO MALDA (kas antrą antradienį)	Marijos legionas / Marijos radijuje	

Paaikškinimai: Planas bus papildytas, apie renginius skaitykite bažnyčios skelbimų lentoje.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Aukštaičių 4, Kaunas. Tel. (8-37)229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Giedrius Kalninis, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis